

56 min

- At vinde betyder intet, det handler om tomrummet

Han var i mange år en af TV2's mest roste sportsværter, men bag det velforberejede og kontrollerede ydre skjulte der sig et menneske, der var mærket af en barndom, præget af faderens spille- og alkoholmisbrug og af modererens sorg over at have mistet sit første barn, Claus Elgaards søster Pia, der døde som syv-årig.

Som voksen mistede Claus Elgaard sin kæreste, den tidligere fotomodel Mette Barfoed Poulsen, der døde under mystiske omstændigheder som 36-årig efter et fire år langt og yderst stormfuldt forhold, hvor hun flere gange forsøgte at slå sig selv ihjel og også truede med at slå Claus Elgaard ihjel.

For at flygte fra verden begyndte han at spille, og langsomt, men sikkert blev hans spillelidenskab til en besættende ludomani, der både kostede ham mange hundredatusinde kroner, ægteskabet med hans livs kærlighed og til sidst næsten også hans eget liv.

- *Hvorfor begyndte du at spille?*
- Det startede meget stille og roligt. Jeg gik på kasino med en ven for hyggens skyld. Vi syntes, det var sjovt at tage noget pænt tøj på og gå ud og spille lidt. Det var i 1991, hvor kasinoerne lige var kommet til Danmark.

- Langsomt begyndte jeg at stifte mere intens bekendtskab med spillet. Det blev et åndehul, hvor jeg kunne sætte mig ned uden at tænke for meget over tingene. Det var et mentalt frikvarter, og som årene gik, brugte jeg det mere og mere.

- *Hvorfor var det nødvendigt for dig at flygte på den måde?*
- Det var mange ting. Da min far døde, kom der en masse ting fra min barndom op, og fra da af fik jeg mere og mere brug for at spille. Jeg mistede min familie, min kæ-

reste Mette døde, min mor døde, og i takt med alt det der skete, søgte jeg tilbage til det univers, hvor jeg syntes, jeg fik fred, for at tænke over alt det lort, der foregik omkring ørerne på mig. Det hele blev værre og værre, og så kom jeg mere og mere på kasinoet. Ligesom med en alkoholiker, der ville have drukket mere og mere. Processen er den samme. Og lige pludselig er det ude af kontrol.

- *Hvornår gik det op for dig, at du havde et alvorligt problem?*

- Der har været mange små episoder i løbet af årene, men det var først i 2006, at jeg erkendte, at jeg var kommet derud, hvor jeg var syg. Jeg havde hentet min mor hjem fra hospice, fordi hun var ved at dø. Pludselig fik jeg et tilbud om at deltage i en eller anden reklame og tjene nogle hurtige penge. Så jeg efterlod hende på min terrasse, selv om hun var ved at dø. Jeg kom tilbage tre kvarter senere, og der tænkte jeg: den er rivende gal, når jeg forlader min døde mor på den måde for at tjene penge til at spille for.

- *Hvad havde ludomanien kostet dig på det tidspunkt?*
- Jeg havde selvfølgelig mistet en masse penge. Jeg aner ikke hvor mange, men over 15 år bliver det mange hundredatusinde kroner. Jeg har engang tabt 40.000 kroner på en aften, men jeg har aldrig været i en gæld, jeg ikke kunne komme ud af. Jeg har altid betalt mine ting og haft orden på økonomien. Jeg har spillet for det, der var tilovers, og det, jeg tjente på foredrag.

- Men langt værre end pengene mistede jeg min familie - min kone Vinni og mine to drenge. Jeg valgte selv at gå fra dem i år 2000, og grunden var spillet. Jeg forlod dem udelukkende på grund af min ludomani. Der var ingen anden kvinde eller noget lignen-

” Det er ikke, fordi min mor og far drak, eller at Mette døde, eller at jeg havde en lortebarn- dom, at jeg blev ludo-

man. Det er i bund og grund mit eget ansvar, og det er det også at komme ud af det igen.

Claus Elgaard, tv-vært

de. Jeg havde svært ved at se for mig, at børnene ikke skulle vokse op i vores hus, og jeg vidste, at risikoen var, at jeg ville tage lån i huset, og at det så ville ryge på tvangsauktion. Jeg skulle væk for ikke at risikere at trække dem med ned. Det var grunden, og det gjorde det ekstra sørgeligt. Vinni og jeg havde været sammen i 19 år, og vi var ikke holdt op med at elske hinanden. Vi var langtfra færdige med hinanden, slet ikke, og derfor tænker jeg stadigvæk flere gange om ugen på, om det var den rigtige beslutning.

- *Men du søgte ikke hjælp?*
- Ja, jeg forlod dem, vidste jeg, at mit spillebehov kunne udvikle sig farligt, og derfor måtte jeg gå for at være sikker på ikke at lade det gå ud over dem. Men jeg var stadig i stand til at lyve for mig selv om, at jeg godt kunne stoppe, hvis jeg virkelig ville. Jeg kunne stadig overbevise mig om, at det i virkeligheden ikke var noget problem.

- *Hvad fik du ud af at spille?*
- Fred. Det var det, jeg søgte. Jeg var egentlig ligeglad med, om jeg vandt eller tab-

te. Det var tomrummet, jeg søgte. Du kunne bogstavelig talt sprænge en bombe ude i foyeren, og jeg ville være ligeglad. Folk kunne ikke komme i kontakt med mig. Når jeg spillede, var der intet andet i mit univers end en kugle, der for rundt på en roulette og landede i et hul. Folk, jeg kendte rigtig godt, kunne komme hen til bordet for at sige hej, men jeg registrerede rent fysisk ikke, at de var der. Jeg var fuldstændig ét med spillet. Jeg følte nærmest, at jeg selv var kuglen, der hoppede fra hul til hul, og det gav mig et enormt adrenalin-kick. Det var én lang rus, og det gav mig frihed for at tænke på noget som helst andet end spillet. Når jeg ikke spillede, fik jeg abstinenser, fuldstændig som en narkoman. Jeg svedte, rystede og havde hjertebanken. Nogle gange kunne jeg ikke holde på en kaffekop.

- Jeg var så afhængig, at jeg godt kunne finde på at løbe

ned til kasinoet, når jeg var færdig med en udsendelse, for det skulle bare være nu. Nogle gange morede personalet sig med at tage tid på, hvor lang tid det tog mig at komme fra studiet til kasinoet. De kunne jo se, når udsendelsen var slut. Det tog tre et halvt til otte minutter, alt efter om jeg løb eller gik.

- Jeg sorgede hele tiden for ikke at få de her tomrum. Jeg kunne ikke være på kasinoet hver dag, for det havde jeg ikke penge til. Så når jeg ikke havde penge, tog jeg til København og gik rundt. Jeg kunne ikke sætte mig eller lægge mig ned for at sove, for så ville tankerne komme.

- *Hvordan kunne du passe dit job på TV 2 samtidig med?*
- Jeg er meget forfængelig med, hvordan folk udefra ser mig, og jeg følte, at det eneste, jeg havde tilbage, var min identitet som den dygtige studievært fra TV 2. Derfor værnede jeg meget om den.

- Forskellen på en ludoman og andre misbrugere er, at der ikke er noget fysisk forfald, og det var der slet ikke for mig, for jeg skulle jo optræde hver aften og have styr på tingene. Så på den måde var der ingen, der ud fra min opførsel kunne vide, hvordan det stod til.

- *Spillede du på arbejdet?*
- En gang. Jeg stod inden udsendelsen og skulle tjekke op på nogle resultater på sportssider på nettet. Derfra kunne jeg klikke ind på min online kasino-konto, og lige pludselig stod jeg og spillede midt i et live-interview med en motorkører. I situationen var det spændende, fordi der var kameraer rundt om, og jeg var nødt til at være opmærksom på, hvilket kamera, der var aktivt, så jeg ikke blev afsløret. Når jeg kiggede ned, så det ud som om, jeg ledte efter næste spørgsmål, men jeg kiggede i virkeligheden på, hvor kuglen i rouletten var landet.

- Da jeg gik ud af studiet, rystede jeg. Jeg var virkelig bange, for jeg var godt klar over, at det kunne koste mig jobbet og dermed min identitet. I dag er jeg forfærdet over, at jeg kunne gøre det. Det var virkelig et udtryk for, hvor langt ud jeg var kommet.

- *På et tidspunkt ville du begå selvmord?*
- Ja, det hele var blevet for meget. Min far var død, min mor var død, Mette var død, jeg havde mistet min familie. Jeg var fuldstændig afklaret med, at nu var det slut. Så jeg ringede til min revisor fra mit

bord på Odense Kasino for at høre, hvordan pengene efter mig ville blive fordelt, hvis jeg nu pludselig ikke var her mere. Han fattede ikke mistanken til noget. Jeg tænkte på, hvordan jeg kunne gøre det bedst for mine unger. Hvis jeg var væk, kunne de jo arve huset, og så ville de være fri for alt det her, og samtidig være sikret økonomisk. Jeg troede, at jeg tænkte rationelt, men lige meget hvad, er det jo ikke en rationel handling at begå selvmord.

- Jeg brugte min sidste aften på kasinoet, og så gik jeg

ned til havnen for at slå mig selv ihjel.

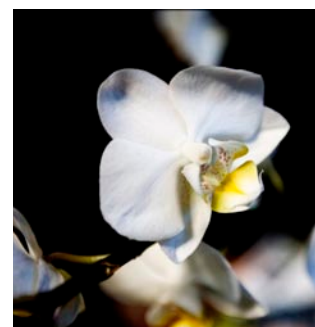
- *Hvad fik dig til at lade være?*
- Jeg stod ved havnekanten, og så så jeg en tom mælkekarton, der lå i vandet og slog op mod kajen.

- Den gav mig et billede, hvor jeg tænkte: hold kæft mand, tænk hvis det er det billede, der kommer i avisen i morgen, hvor du ligger som en mælkekarton i vandet og banker mod kajen. Det kan jeg ikke byde mine børn. Og så gjorde jeg en af de få gode ting, min far lærte mig. Jeg

lavede to bunker, en med det gode og en med det dårlige, for at se hvilken en, der vejede tungest. Det gjorde bunken med det gode. Så gik jeg forbi Vinnis hus. Jeg stod udenfor

Claus Elgaard elsker Thailand og er ved at lære thai. Han har planer om at købe et hus i Thailand, hvor han vil skrive bøger. Hans søster er den fem år yngre Puk, også kendt fra tv. I øjeblikket er hun kendt fra DR's "Aftenshowet". Selv om han er ude af sin lu-

domani, holder han stadig af at spille. Han holder sig dog til små beløb på oddset og spiller nu kun for hyggens skyld. Center for Ludomani anslår, at der findes omkring 100.000 danskere, der enten er ludomaner eller er i farezonen for at udvikle ludomani.

og tænkte over tingene og på mine børn, der lå derinde. Så gik jeg hjem og sov, stod op, holdt et foredrag om omstillingsparathed og så gik jeg på kasino igen.

- *Hvad tænker du, når du ser tilbage på dit liv i dag?*
- Det mest forfærdelige er at blive mindet om alt det lort, jeg har været igennem. Men lige så meget fordærv, der har været, lige så intens kærlighed har der været. Jeg har været sammen med de smukkeste kvinder i Danmark, der overhovedet findes, og jeg har været med til at ødelægge det smukkeste, der overhovedet findes. Men jeg fortryder ikke noget. Jeg hader sådan noget tudekiks, hvor man skriver en bog og fortryder alting og skal blive et bedre menneske og redde nogle hvaler.

- Der var nogle ting, jeg gerne ville have var anderledes. Mettes død og det at gå fra Vinni og drengene. Men alle de intense omstændigheder, hvor man virkelig har mærket både forsiden og bagsiden af livet, ville jeg ikke have undværet.

- Når vi ligger på dødslejet, kan vi ikke huske, om vi vandt eller tabte 5000 den eller den aften. Vi kan huske fødsel og død og sex og begær og hævn. Nogle basale instinkter.

- Og jeg har virkelig været ude at opleve yderpunkterne af det hele. Det er et privilegium.

dom, at jeg blev ludoman. Det er i bund og grund mit eget ansvar, og det er det også at komme ud af det igen.

- *Hvad tænker du, når du ser tilbage på dit liv i dag?*
- Det mest forfærdelige er at blive mindet om alt det lort, jeg har været igennem. Men lige så meget fordærv, der har været, lige så intens kærlighed har der været. Jeg har været sammen med de smukkeste kvinder i Danmark, der overhovedet findes, og jeg har været med til at ødelægge det smukkeste, der overhovedet findes. Men jeg fortryder ikke noget. Jeg hader sådan noget tudekiks, hvor man skriver en bog og fortryder alting og skal blive et bedre menneske og redde nogle hvaler.

- Der var nogle ting, jeg gerne ville have var anderledes. Mettes død og det at gå fra Vinni og drengene. Men alle de intense omstændigheder, hvor man virkelig har mærket både forsiden og bagsiden af livet, ville jeg ikke have undværet.

- Når vi ligger på dødslejet, kan vi ikke huske, om vi vandt eller tabte 5000 den eller den aften. Vi kan huske fødsel og død og sex og begær og hævn. Nogle basale instinkter.

- Og jeg har virkelig været ude at opleve yderpunkterne af det hele. Det er et privilegium.

Claus Elgaard Født i København 1963, men primært opvokset i Jylland. Arbejdede som skuespiller i sine unge år, inden han som 20-årig startede som frivillig på Radio Horsens. Senere fik han job på DR Fyn

i Odense, inden han i 1991 blev ansat på TV2 Sporten som vært og kommentator. I 2006 fik han job som kommunikationschef i Vejle Boldklub, men i dag er han tilbage på TV 2, hvor han er vært på TV 2-Østjylland. Claus Elgaard begyndte at

spille på kasino i 1991, hvilket førte til en ludomani, han først kom ud af i 2008. Claus Elgaard bor i Vejle og har to børn.

Af Jon Clausen Foto: Birgitte Carol Heiberg jocl@fyens.dk, bch@fyens.dk